

Список літератури:

1. Андрощук Г.А. Інноваційна активність промислових підприємств / Г.А. Андрощук // Проблеми науки. – 2011. – № 2. – С.6.
2. Малицький Б.А. Наукова система України: концепції сучасної трансформації та реальний стан / Б.А. Малицький // Наука та наукознавство. – 2008. – № 3. – С. 50–57.
3. Соловійов В.П. Київський інноваційний бізнес-інкубатор / В.П. Соловійов, В.Ф. Феденко // Матеріали міжнародного симпозиуму «Наука та технології в умовах реформування економіки». – К., 2012. – С. 6.
4. Войтович А.І. Підтримка інноваційної діяльності в регіонах США: досвід малих підприємств та дослідних центрів / А.І. Войтович, В.П. Соловійов // Проблеми науки. – 2010. – № 2. – С. 12.
5. Соловійов В.П. Проблеми формування організаційно-правового механізму інноваційного розвитку економіки / В.П. Соловійов. – К. : ЦППН ім. Г.М. Доброва, 2013. – С. 5.
6. Ковальчук Т.Т. Макроекономічні і фінансові проблеми суверенної України / Т.Т. Ковальчук // Банківська справа. – 2012. – № 4. – С. 31.
7. Інноваційне суспільство: соціально-економічні орієнтири Росії. – Перм, 2009. – С. 25.
8. Європейська економічна комісія ООН // Матеріали засідання експертів з оптимальної практики використання бізнес-інкубаторів. – Женева : ЕЭК ООН, 2009. – С. 12.
9. Rola ośrodków innowacji i przedsiębiorczości w rozwoju regionalnym oraz promocji małych i średnich przedsiębiorstw / Doroczna konferencja Innowacje- przedsiębiorczość – 2010. Kiekrz : Fabrykat-2010, 2010. – 320 p.

Пишенин И. К.

Международный университет «Украина»

ОСОБЕННОСТИ ИННОВАЦИОННЫХ ПРОЦЕССОВ В СОВРЕМЕННОМ УПРАВЛЕНИИ ТРАНСПОРТНОЙ СФЕРОЙ

Резюме

Статья посвящена исследованию главных особенностей инновационных процессов в современном управлении транспортной сферой. Проведен анализ инновационных процессов в транспортной сфере Украины и представлены рекомендации по организационным механизмам перехода к инновационному типу управления транспортной сферой.

Ключевые слова: транспортная сфера, инновационное развитие, управление, инновационная политика, транспортный кластер.

Pishenin I. K.

International University «Ukraine»

FEATURES OF INNOVATIVE PROCESSES IN THE MODERN MANAGEMENT OF TRANSPORT SPHERE

Summary

The article is devoted to investigating the main features of innovative processes in the modern management of the transport sector. The analysis of innovation processes in the transport sector of Ukraine was made and the recommendations on the institutional mechanisms of transition to innovative type of control of the transport sector were presented.

Keywords: transport sphere, innovative development, management, innovation policy, cluster transport.

УДК 338.4.658.589

Прушківський В. Г.

Прушківська Е. В.

Запорізький національний технічний університет

МОДЕРНІЗАЦІЯ ПРОМИСЛОВОСТІ НА ОСНОВІ НЕОІНДУСТРІАЛЬНИХ ПРОЦЕСІВ

Досліджено проблеми модернізації промисловості на основі реіндустріалізації, нової промислової революції і неоіндустріалізації. З'ясовано сутність процесів неоіндустріалізації та виокремлено її роль в національній економіці. Побудовано модель розвитку промисловості в контексті неоіндустріальних процесів на основі інструментарію сценарного прогнозування. Обґрунтовано необхідність формування «індустріальної свідомості» як складової неоіндустріальної політики економіки України.

Ключові слова: високотехнологічні галузі, індустріальна свідомість, неоіндустріалізація, модернізація, національна економіка, промисловість, сценарне прогнозування.

Постановка проблеми. Глобальна економічна криза 2007–2008 рр., яка сколихнула весь світ, не оминула й економіку України. Більш того, вона змусила замислитися вчених і політиків над концепцією економічного розвитку національної

економіки. На початку XXI ст., зокрема у 2003–2004 рр., в Україні спостерігалися значні темпи зростання промислового виробництва – 12,5% та 15,8% відповідно до вказаних років. Але у 2008 р. спад промисловості сягнув 3,1%, у 2009 р. він вже

складав 21,9% і став однією з характеристик найнижчої точки спаду. У січні 2013 р. порівняно з січнем 2012 р. спад промислового виробництва становив 3,2%. За прогнозами національних та світових експертів, цей спад триватиме до 2016 р. Ці цифри є яскравим свідченням серйозних проблем, які виникли у промисловому секторі національної економіки. Експортосировинний тип розвитку, який спостерігався в Україні впродовж десятиліття, вичерпав себе через падіння зовнішнього попиту на металургійну продукцію. Країна опинилася перед нагальною необхідністю переходу на інвестиційно-інноваційний тип розвитку. Останній потребує формування диверсифікованої структури, в основі якої будуть знаходитися високотехнологічні галузі. На наше переконання, у середньостроковій і довгостроковій перспективах розвиток цих галузей дозволить зменшити залежність національної економіки від сировинної спрямованості її експорту та забезпечити технологічний прорив у структурі промислового виробництва. Однак глибокі структурні зрушення на користь наукомістких галузей промисловості можливі шляхом нової індустріалізації країни.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми реіндустріалізації, нової промислової революції, неоіндустріалізації широко обговорюються як у країнах із розвинутою ринковою економікою (США, ЄС, Японія), так і в країнах, які розвиваються, та в країнах пострадянського простору (Росія, Україна, Казахстан). Зокрема, у 2012 р. було опубліковано роботу американського вченого П. Марша «Нова промислова революція: споживачі, глобалізація, кінець масового виробництва» [1], яка викликала резонанс у науковому та політичному світі. У цій роботі П. Марш висловлює точку зору, що та економічна модель, за якою американці та європейці купують китайські товари на гроші, позичені у всьому світі, догорає на очах усєї планети. На порядку денному стоїть нова модель, яка передбачає блискуче економічне майбутнє розвиненим країнам та країнам, які здійснюють структурні реформи на основі неоіндустріальних процесів.

В українській науковій думці про необхідність розвитку промисловості на новій технологічній основі заявляють такі вчені, як Ю. Бажал, О. Білорус, В. Геєць, А. Задоєв, В. Ляшенко, Д. Турко, Л. Федулова, Л. Шинкарук, А. Чухно [2–5]. Такі російські вчені, як С. Губанов, В. Цветков, Ю. Яковець [6–8], також обговорюють проблеми, пов'язані з перспективами нової індустріалізації країни. У Росії навіть було прийнято «Стратегію економічного розвитку до 2020 р.», в якій підкреслюється необхідність нового індустріального розвитку економіки.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Незважаючи на значні доробки як у вітчизняній, так і зарубіжній науковій думці щодо процесів неоіндустріалізації, існує багато невирішених проблем. Вони пов'язані з впливом неоіндустріальних процесів на співвідношення між секторами, а також недосконалістю прогнозних моделей та сценаріїв розвитку промисловості в контексті модернізації національної економіки.

Мета статті полягає у з'ясуванні впливу неоіндустріальних процесів на розвиток промисловості в національній економіці.

Виклад основного матеріалу дослідження. Неоіндустріальні процеси не повинні розглядатися як «крок назад» у прогресивному розвитку. Цивілізаційний рух суспільства передбачає про-

цеси деіндустріалізації, тобто зменшення питомої ваги вторинного сектору і домінування третинного сектору в структурі національної економіки. Як зазначав український учений А. Чухно, рух до постіндустріального суспільства відбувається «...не через вигадану деіндустріалізацію, а завдяки науково-технологічному прогресу, структурній перебудові матеріального виробництва, зростанню продуктивності праці, скороченню зайнятості з одночасним переміщенням робочої сили у сферу послуг, швидкому зростанню та вдосконаленню цієї сфери» [5, с. 47]. Тобто процеси деіндустріалізації передбачали формування постіндустріального суспільства на основі високотехнологічних галузей. До речі, й у розвинених країнах цей процес упритул до 90-х років ХХ ст. відбувався саме таким шляхом. На основі цього підходу формувалася «економіка знань», тобто розвиток четвертинного і п'ятирічного секторів, хоча в подальшому процеси глобалізації внесли зміни, перемістивши основне промислове виробництво до країн, які розвиваються.

Для України постіндустріальна стадія розвитку – це високорозвинена економіка, яку потрібно вибудувати на основі високих технологій. Тому на початкових етапах її формування необхідним є процес неоіндустріалізації. Вважаємо за необхідне наголосити, що це не повернення до нижчого цивілізаційного руху, а рух за принципами гегельвської філософії «крок назад для руху вперед». Використовуючи відомі принципи філософії Гегеля «теза – антитеза – синтез» до розуміння явищ, можна пояснити «неоіндустріалізацію» ланцюгом взаємозумовлених змін: «індустріалізація – деіндустріалізація – неоіндустріалізація».

З економічної точки зору «неоіндустріалізація» – це явище, що сприяє новому розвитку продуктивних сил на основі високотехнологічних та наукомістких процесів виробництва, підґрунтям для якого є нове інституціональне середовище [9, с. 193]. Неоіндустріалізацію можна розглядати не тільки як явище, але й як процес, який має певну мету, методи, темпи, джерела та соціально-економічні наслідки, що потребують окремого ґрунтового дослідження.

Для розуміння неоіндустріалізації виникає необхідність її аналізу в контексті процесів індустріалізації. З економічної історії відомо, що основним змістом індустріалізації є структурні зрушення в національних господарствах окремих країн, унаслідок чого з'являються нові та модернізуються старі галузі виробництва, змінюється їх роль в економіці та частка у ВВП. Завершальним етапом індустріалізації вчені вважали домінування промисловості над сільським господарством, важкої індустрії над легкою, а використання машинного виробництва складало основу всіх галузей національного господарства. Слід зазначити, що згідно зі світовим досвідом темпи й терміни індустріалізації залежали від конкретних історичних умов розвитку кожної країни та детермінантів загальносвітового економічного розвитку. Наступним цивілізаційним етапом стає вже формування постіндустріального суспільства, яке характеризується не тільки домінуванням зайнятості в третинному секторі, але й збільшенням частки високотехнологічних галузей у структурі промисловості. Аналізуючи світові тенденції, слід зазначити, що з середини 80-х років минулого століття світовий ринок високотехнологічної продукції має тенденцію до значного зростання. Це можна пояснити пере-

орієнтацією розвинених країн, а також деяких країн, що розвиваються, на виробництво високотехнологічної продукції. За міжнародними розрахунками, впродовж останніх 20 років темпи зростання валового доходу високотехнологічних галузей промисловості значно перевищили темпи зростання доходів інших галузей. Найбільша економічна активність у високотехнологічному секторі була в період 1995–2007 рр. Впродовж цього часу середньорічний приріст доходу високотехнологічних галузей промисловості сягав 9%, що значно перевищувало приріст доходів середньо- та низькотехнологічних галузей [10].

В Україні частка металургії в докризовий період складала 17,6%, а у посткризовий – 20%, що значно вище, ніж в індустріальних країнах та країнах, що розвиваються. Прогресивною тенденцією в національній економіці у порівнянні із світовою є частка машинобудування, яка вище світового рівня на 4,2% відсоткових пункти [11, с. 230–231]. Але це статистичні показники, а щодо якісних характеристик і конкурентоспроможності продукції національного виробництва в галузі машинобудування, то вони не відповідають світовим стандартам, і галузь потребує модернізації на основі неоіндустріальних процесів.

Із вищезазначеного теоретичного обґрунтування неоіндустріальних процесів в промисловості України виникає необхідність побудови економіко-математичної моделі, яка б відображала рівень впливу на цю галузь динамічних процесів, що відбуваються в національній економіці. Побудована модель характеризує кореляційний зв'язок між розвитком промисловості та певної групи чинників (табл. 1).

Дані таблиці 1 свідчать, що частка промисловості у в структурі ВДВ у 2013 р. досягла рівня докризового періоду (2007–2008 рр.), збільшилась кількість промислових підприємств, які впроваджували інновації, на 103 одиниці порівняно із 2007 р., а також за цей період активізувалась інвестиційна діяльність, і на 41,2 млрд. грн. збільшився обсяг інвестицій у промисловість.

Алгоритм побудови регресійної моделі і визначення характеру залежності розвитку промисловості від зазначених чинників полягає у визначенні типу моделі, яка найкраще описує цю залежність. На основі проведених досліджень визначено, що залежність розвитку промисловості від певних чинників описує показникова функція, оскільки $R^2 = 0,9182$. Отже, модель має вигляд:

$$Y = a_0 a_1^{x_1} a_2^{x_2} a_3^{x_3}$$

$$Y = 1,5017 \times 1,0023^{x_1} \times 0,9997^{x_2} \times 1,000013^{x_3}$$

де X_1 – кількість промислових підприємств, які впроваджували інновації, одиниць; X_2 – середньомісячна номінальна заробітна плата працівників у промисловості, грн.; X_3 – капітальні інвестиції у промисловість, млн. грн.

Побудована регресійна модель дає можливість здійснити сценарне прогнозування розвитку промисловості на період 2015–2017 рр. за оптимістичним, базовим та песимістичним сценаріями, для яких використані відповідні темпи зростання (табл. 2).

Темпи зростання показників для побудови сценаріїв визначаються на основі ретроспективного аналізу динаміки за 2007–2014 рр. шляхом визначення середнього геометричного показника щодо темпів зростання за цей період. Результати прогнозування за обраними сценаріями представлені у таблиці 3, дані якої демонструють, що політика неоіндустріалізації визначає оптимістичний сценарій розвитку промисловості, а її відсутність – песимістичний. За умов активного використання політики неоіндустріалізації в 2017 р. частка промисловості у загальній структурі ВДВ складе 39,8%, тоді як за її відсутності – 22,3%, і 29,4% за базового зростання.

Для наочності представимо результати сценарного прогнозування розвитку промисловості на базі неоіндустріальних процесів у графічному вигляді (рис. 1).

Із вищезазначеного слідує, що неоіндустріалізація є необхідною умовою розвитку вторинного сектору економіки, а її базовими галузями пови-

Таблиця 1

Група чинників, які впливають на розвиток промисловості

Роки	Частка промисловості у ВДВ, %	Обсяг реалізованої промислової продукції, млн. грн.	Кількість промислових підприємств, які впроваджували інновації, одиниць	Середньомісячна номінальна заробітна плата працівників у промисловості, грн.	Капітальні інвестиції у промисловість, млн. грн.	Кількість зайнятого населення у промисловості, тис. осіб
2007	31,2	717 076,7	1186	1554	64341	3 324,9
2008	30,1	917 035,5	1160	2017	76618	3 086,5
2009	26,9	806 550,6	1217	2117	57658	2 847,7
2010	27,6	1 065 108,2	1327	2570	58558	2 898,9
2011	39,9	1 331 887,6	1371	3107	86313	2 842,2
2012	34,4	1 400 680,2	1312	3478	103173	2 924,6
2013	31,9	1 111 268,8	1289	3768	105594	2 824,6

Джерело: складено автором за даними [12]

Таблиця 2

Темпи зростання за різними сценаріями розвитку промисловості, 2015–2017 рр.

Сценарії розвитку	Темпи зростання		
	Кількість промислових підприємств, які впроваджували інновації, одиниць	Середньомісячна номінальна заробітна плата працівників у промисловості, грн.	Капітальні інвестиції у промисловість, млн. грн.
Песимістичний сценарій	1,02	1,17	1,1
Базовий сценарій	1,025	1,175	1,15
Оптимістичний сценарій	1,03	1,18	1,2

Джерело: розраховано автором за даними [12]

Таблиця 3
Сценарії розвитку промисловості, 2015–2017 рр.

Роки	Песимістичний сценарій	Базовий сценарій	Оптимістичний сценарій
	Частка промисловості у ВДВ, %		
2007		31,2	
2008		30,1	
2009		26,9	
2010		27,6	
2011		39,9	
2012		34,4	
2013		31,9	
2014		29,6	
2015	26,5	28,6	30,9
2016	24,7	29,2	34,8
2017	22,3	29,4	39,8

Джерело: розраховано автором

Рис. 1. Сценарне прогнозування розвитку промисловості, 2015–2017 рр.

Джерело: побудовано автором

нні стати високотехнологічні галузі виробництва: авіаційна; ракетокосмічна; радіоелектроніка, обчислювальна техніка та засоби зв'язку; фармацевтична. Ці галузі відкриють нові можливості руху до постіндустріального суспільства, підвищать продуктивність праці (ВВП на одного зайнятого), а також скоротять споживання первинних (природних) ресурсів та покращать екологічні показники навколишнього середовища. Це тривалий процес, який потребує нової ідеології та, безперечно, державного регулювання шляхом державних інвестицій, стимулювання та підтримки вітчизняного бізнесу, створення сприятливих умов для залучення іноземних інвестицій, формування нових цінностей.

Зазначимо, що важливою складовою неоіндустріальної політики є «індустріальна свідомість», під якою розуміємо комплекс професійних навичок працівників, належний технічний рівень, здатність працювати у колективі, дотримання трудової та технологічної дисципліни. В Україні ці структурні елементи «індустріальної свідомості» закладені в інженерів та кваліфікованих спеціалістів із значним досвідом роботи. Але немає підстав весті мову у відношенні до молодих фахівців та майбутніх випускників. Процеси деіндустріалізації, які відбувалися в національній економіці, звели нанівець цінності індустріальної праці, призвели до втрати навичок технічної майстерності, які передавалися з покоління в покоління, деформували трудову дисципліну працівників.

На наше переконання, основними складовими структурних змін є: ідеологія, економічна політика та економічна практика. Роль ідеології в стратегії неоіндустріалізації повинна бути спря-

мована на формування індустріальної свідомості через триаду «інформація – переконання – традиції» (рис. 2).

Рис. 2. Чинники формування індустріальної свідомості

Джерело: побудовано автором

За допомогою засобів масової інформації та інформаційних технологій необхідно пропагувати роль людини праці; виробничі технологічні процеси демонструвати як високу майстерність (чому рекламуємо тільки культурний відпочинок, телекафе, телемагазини, а не технологічний процес як захоплюючий процес?); виокремлювати роль технічної інтелігенції в національній економіці, а не тільки фінансових магнатів.

«Переконання» щодо ролі «нової індустріальної людини» в суспільстві повинні формуватися в освітніх закладах (від початкової школи до вишів, особливо технічного спрямування). Щодо «традицій» – то, безперечно, вони продукуються і закріплюються як у сім'ї, так і в різних організаційно-правових формах підприємницької діяльності.

На думку А. Задой, реалізація стратегії неоіндустріалізації потребує тривалого часу та зміни цінностей суспільства, які укоренилися в українському суспільстві впродовж останніх двох десятиліть. Учений стверджує, що важливим компонентом стратегії держави при здійсненні процесів неоіндустріалізації повинні стати «реабілітація індустріальної ідеології та її компонентів, престижність зайнятості у промисловості, привабливість бізнесу в реальному секторі, диктатура технологічної та виробничої дисципліни» [3, с. 151].

Необхідність зміни сучасної ідеології як чинника формування нових якостей національної свідомості зумовлена тим, що промислові підприємства можна побудувати за власні або запозичені кошти, технології – імпортувати, а людину, яка забезпечує ефективність виробничого процесу, змінити чи виховати в одну мить неможливо. Це тривалий і кропіткий процес. І якщо ми маємо на меті перехід до постіндустріальної стадії розвитку, то слід пам'ятати, що в сучасних умовах роль людини на підприємстві не зводиться тільки до реалізації здатності до праці, але й полягає у плеканні здатності створювати нову техніку, продукувати нові технології, проектувати та організувати процес виробництва. Всі ці якості людина набуває через формування у її свідомості необхідних цінностей, які роблять її гармонійно розвинутою.

Висновки. Модернізація промисловості на основі неоіндустріалізації – це не тільки зміни у галузевій структурі промисловості й національній економіці, а це зміни самої людини та її ціннісних орієнтирів, які відповідають новим глобалізаційним викликам. Сучасні революційні зміни у промисловості породжують третю «промислову революцію», основою якої є «сланцева революція», відновлювальні джерела енергії, адаптивне виробництво, яке базується на 3D-технологіях, а також широке застосування замінювачів металу у виробництві промислової продукції. Тобто кардинальні структурні зміни у промисловості мають спрямовуватися в напрямку розвитку цих тенденцій. Для того щоб не позиціонувати себе як «сиро-

винний додаток світу» і зайняти гідну та високу позицію у новому світовому поділі праці, українській економіці необхідно налаштуватися на «творче руйнування» неефективних секторів економіки, щоб побудувати нові продуктивні та еко-

логічно безпечні виробництва. В Україні є наукові та інженерні школи, які здатні здійснити «прорив» та співпрацювати із світовою спільнотою, як в галузі науки, так і щодо залучення інвестицій та модернізації промислового сектору.

Список літератури:

1. Financial Times Levelling out: emerging markets and the New Industrial Revolution by Peter Marsh [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://blogs.ft.com/beyond-brics/2012/08/27/levelling-out-emerging-markets-and-the-new-industrial-revolution/#axzz24j1FDDdD>.
2. Білорус О.Г. Проблеми глобальної модернізації та імперативи неоіндустріалізації транзитивних економік / О.Г. Білорус // Економічний часопис ХХІ ст. – 2012. – № 9–10. – С. 3–6.
3. Задоя А.А. «Новая индустриализация» в контексте стратегических целей Украины / А.А. Задоя // Бюлетень Міжнародного нобелівського економічного форуму. – 2012. – № 1(5). – С. 146–154.
4. Турко Д.О. Аналіз зміни переліку високотехнологічних продуктів та визначення особливостей високотехнологічних галузей України / [Д.О. Турко, І.В. Дронова-Вартанян, А.В. Артьомова] // Економіка та управління підприємствами машинобудівної галузі: проблеми теорії та практики. – 2010. – № 2(10). – С. 51–63.
5. Твори : у 3 т. Т. 3 / НАН України ; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка ; наук.-дослід. фін. ін.-т при М-ві фін. України. – К., 2006. – 712 с.
6. Губанов С.С. Неиндустриальное развитие и его системный алгоритм / С.С. Губанов // Экономические и социальные перемены: факты, тенденции, прогноз. – 2014. – № 3(33). – С. 23–44.
7. Цветков В.А. Проблемы развития рыночной экономики : [кол. монография] / Под ред. член.-корр. РАН В.А. Цветкова. – М. : ЦЭМИ РАН, 2011. – С. 16–34.
8. Яковец Ю.В. Эпохальные инновации XXI века / Ю.В. Яковец. – М. : Экономика, 2004. – 444 с.
9. Прушківська Е.В. Неоіндустріалізація як процес оновлення вторинного сектору економіки в період економічної нестабільності / Е.В. Прушківська // Теоретичні та прикладні питання економіки : зб. наук. праць. – 2013. – Вип. 28. – Т. 1. – С. 191–197.
10. Global Insight World Industry Services database [Electronic resource]. – Access mode : [http://www.pcbe.org/pcbe.nsf/0/c272e3feacfd1c1d8525734d00529853/\\$file/MARK-KILLION_SEP07.pdf](http://www.pcbe.org/pcbe.nsf/0/c272e3feacfd1c1d8525734d00529853/$file/MARK-KILLION_SEP07.pdf).
11. Прушківська Е.В. Секторальна структура національної економіки: теорія, методологія, практика формування / Е.В. Прушківська. – Запоріжжя : Просвіта, 2013. – 375 с.
12. Державна служба статистики України. Публікації. Національні рахунки [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.ukrstat.gov.ua.

Прушковский В. Г.

Прушковская Э. В.

Запорожский национальный технический университет

МОДЕРНИЗАЦИЯ ПРОМЫШЛЕННОСТИ НА БАЗЕ НЕОИНДУСТРИАЛЬНЫХ ПРОЦЕССОВ

Резюме

Исследованы проблемы модернизации промышленности на основе реиндустриализации, новой промышленной революции и неоиндустриализации. Уточнена сущность неоиндустриализации и выделена ее роль в национальной экономике. Построена модель развития промышленности в контексте неоиндустриальных процессов на основе инструментария сценарного прогнозирования. Обоснована необходимость формирования «индустриального сознания» как составляющей неоиндустриальной политики экономики Украины.

Ключевые слова: высокотехнологические отрасли, индустриальное сознание, неоиндустриализация, модернизация, национальная экономика, промышленность, сценарное прогнозирование.

Prushkivskyi V. H.

Prushkivska E. V.

Zaporizhzhya National Technical University

MODERNIZATION OF INDUSTRY ON THE BASIS OF NEOINDUSTRIAL PROCESSES

Summary

The problems of modernization of the industry on the basis of re-industrialization, a new industrial revolution and neoindustrial were researched. The nature of the neoindustrial is clarified and its role in the national economy is highlighted. The model of industrial development in the context of neoindustrial processes on the basis of scenario planning tools is built. The necessity of the formation of «industrial consciousness» neoindustrial policy as a component of Ukraine's economy is substantiated.

Keywords: high-tech industries, industrial consciousness, neoindustrialization, modernization, national economy, industry, scenario forecasting.